

BÉKEHÍRNÖK

Dr. Almási Mihály

ARA 12 FORINT

XXXVI. (LXXXVI.) 12. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTÁK HETILAPJA

1992. MÁRCIUS 22.

KÖZGYŰLÉS '92

Gondoljátok meg jól utaitokat!

Minden év tavaszán országos közgyűlést tart közösségünk. És minden negyedik esztendőben választunk is. Elnökségi tagokat, meg az egyes szakterületek vezetőit is. Mégis, ez a közgyűlés kicsit másnak ígérkezik, mint amilyenek az eddigiek voltak. Egy új, szövetségi rendszerben működő hívó nép választja meg vezetőit.

Az előkészületek a legteljesebb nyíltság jegyében zajlottak. A szó szoros értelmében bárkit jelölhettek a gyűléseket, bizonyos — nagyon is érthető — feltételek betartásával. S az alsó határ is egészen alacsony volt: bárki felkerülhetett a listára, akit közösségünknek legalább az egy százaléka — azaz száz ember — javasolt. Azt aztán már a jelölteknek kellett megharcolniuk a maguk csendes kamrájában, Isten jelenlétében, hogy vállalják-e a megméretést, és megválasztásuk esetén milyen programmal lépnek a testvérek elé.

Költőink, íróink irónikusán — olykor vitriolba mártott tollal — írtak „tisztítási csatáinkról”, s nem egészen ok nélkül. Mert magyar temperamentumunk egyik sajátos következménye, hogy indulatainkat bizony még szent ügyek megoldásakor sem tudjuk az ajtón kívül hagyni. Bár a helyzet kétségkívül igen sokat javult az utóbbi időben, s ezt mindenképpen a Szentlélek munkájának tudhatjuk be. Az alkotmányozó közgyűlésen szép egyseggel fogadtuk el a szövetség új szabályzatát. Mert imádságos szívvel készülték a küldöttek, nem pedig fegyvert élesítve.

Gondoljuk meg jól a mi utainkat, amiképpen az Úr parancsolta a prófétán keresztül. Az elkövetkező négy esztendőben Isten Országát kell majd tovább építenünk, s azoknak a testvéreknek az irányítása alatt, akiket mi választunk — magunknak. Imádkozva, bőjtölve és tusakodva kérjük Istenünket, hogy vezessen bennünket — *hogyan tudjon vezetni bennünket* — Szentlélek által. S akkor már nem lesz elsőrendű kérdés az, hogy mi is a neve az Elnökség, vagy mondjuk a Felügyelő Bizottság tagjainak. Hanem az úgy lesz a fontos. Az az ügy, amiért semmit sem sajnálunk odaadni, életünket, tekintélyünket, elgondolásainkat sem. Küldöttek és otthon maradó testvéreink, kérjük együtt az Aratás Urát, hogy ilyen módon, vezetőik felkenésével is, küldjön munkásokat az Ő aratásába!

Ajándékbibliák menekülteknek

(A Magyar Bibliatanács közleménye)

Január 25-én, szombaton az ökumenikus imahét keretében dr. Harmati Béla evangélikus püspök, a Magyar Bibliatanács elnöke és Tarr Kálmán, a Református Sajtóosztály vezetője, a Bibliatanács titkára Vésére látogatott el. Az evangélikus templomban tartott istentisztelet keretében találkoztak az itt tartózkodó — ez idő szerint mintegy 250 — horvát református menekülttel. A tolmácsolás szolgálatát Ketős János kórházi és kopácsi református lelkész végezte.

Vése Somogy megyében található kisközség. A helyi tsz tulajdonában levő, télen is üzemeltethető ifjúsági táborban tartózkodó, változó létszámú menekültről a tsz gondoskodik.

Délután a Bibliatanács elnöke és titkára Mohácson ökumenikus istentiszteleten horvát és magyar menekültekkel találkozott. Ezen az alkalmon egy horvát menekült katolikus lelkész is szolgált.

A látogatás alkalmával a Magyar Bibliatanács magyar és horvát nyelvű Bibliákkal ajándékozta meg a menekültni kényszerült embereket.

Az idők sodrában

Az emberi élet valamelyest meghosszabbodott. Tovább élünk. Ha az élet meghosszabbodás görbáját koordináta-rendszerben ábrázolva szemléljük, reményre jogosító lehet. De ha a többletet keressük (anyagi és szellemi vonatkozásban), amelynek létrehozását a több idő teszi lehetővé, nem találjuk. Az idő vagy kicsúszik a kezünk közül, vagy nem élünk vele. Tehát a többlet idő nem válik pénzzé a kezünkben! — Hogyan lehet ez?

A MINDENNAPI ÉLETÜNKBE a lassú és fáradtságos kézi munkát felváltotta a gépi. Gép dolgozik helyettünk a háztartásban, az irodában, a laboratóriumban, az üzemben és a földekben is. Van, ahol részben, van, ahol csaknem teljesen a gépeké a „szó”. Különös, hogy az elvont művészeti munkákban is szerephez jut a gép. A gép tehát okos, erős és fáradhatatlan segítők. Ezen előnyös szellemi és fizikai tulajdonságai mellett még „erkölcsös” is! Kötelességtudó, pontos, nem zúgolódó, szívesen dolgozik három műszakban is. Ami pedig roppant fontos, megelégedett. Bérkövetelése nincsenek, és munkabeszüntetésre sem lázít. Ám az ember nem mindig barátja a jónak, az erkölcsösnek. Így van ez a gépek esetében is. Ezeket a vas robotokat nemegyszer ítélte már halálra az ember. Pedig ezeket az engedelmes rabszolgákat az ember teremtette, alkotta a maga hasznára. A nehéz munka alól a gép váltotta ki az embert, ő dolgozik értünk és helyettünk. Bár sok időt takarítanak meg a számunkra, mégis a ma embere panaszkodik a leginkább, hogy nincs ideje! — Hogyan lehet ez?

Az elmondottakból egyenesen kellene következnie az időbőségnek (és az ebből adódó bonyodalmaknak is). Ám nem tudunk kedvteléseinknek hódolni. Nincs hozzá sem időnk, sem pénzünk! Pedig a gépek gyorsabban dolgoznak, többlet termelnek, így a megélhetésen túl, felesleges javakhoz is juttatják az embert. A valóságban azonban nem így van. — Hogyan lehet ez?

AZ ÉLETKOR MEGHOSSZABBODÁSA nem sok jót hozott. — Ha az életvonalra tekintünk, amely a születéssel kezdődik és a halállal végződik, akkor megállapíthatjuk, hogy az életünk végső, az ún. inaktív szakasza, a leszálló ága hosszabbodik meg. De ez nem is lehet másként! Tehát tovább vagyunk öregek, tovább vagyunk betegek és tovább vagyunk eltartottak! Életünk meghosszabbodott inaktív szakasza magán viseli az öregség minden jegyét. Szép számban vannak sokáig élő betegek. Az élet inaktív szakaszában nyert időt tehát csak keveseknek sikerül a maguk és mások számára is hasznosítani.

A gépeknek a jelenléte a mindennapi életben pozitív megítélés alá esik. Segítenek, de a többlet idővel mintha adósok maradnának. Ugyanakkor bűnül róhatjuk fel nekik a környezetszennyezést, a zajártalmakat, amelyek az amúgy is tetemes gondjainkat csak tovább növelik. Nem volna

jobb esetleg megszabadulni tőlük, és régi módon élve talán több időnk maradna?!

Nem! A gépekre továbbra is, és egyre inkább szükségünk van. Nem a gépekhez vezethető vissza az időhiány. A tennivalóink sokasodtak meg időközben annyira, hogy robotosainkkal sem győzzük elvégezni azokat. A gépek kiiktatása katasztrófát idézne elő!

A FÖLDÖN AZ ÉLETTER SZÜKÜL. Megélhetési gondjaink vannak. Egész földrészek szenvednek az éhhalál rettegésében. A fokozódó energiagondok, a környezeti ártalmak, a természet lepusztulása belátható időn belül olyan krízist idézhet elő, amely az eszkatológikus idők viharfellegeit hozhatja fel.

Ma már nem az egyes ember életévének meghosszabbítása a tét, hanem az emberiség életben tartása, a reánk következő korszak alapjainak megvetése a legsürgetőbb feladat. — Mivel a reánk bízott kincsekkel rosszul sáfárkodtunk, iszonyatosan megsokasodtak a gondjaink!

A rendelkezésünkre álló idő ma sem több és nem kevesebb, mint régen volt. Az idő rohanása is káprázat csupán. Mi rohanunk, és mégsem haladunk.

MIT TEHETÜNK, és mit kell tennie a keresztyén embernek? Hogyan juthatunk többlet időhöz? — A fő baj az, hogy sok mindennel lekötjük magunkat. Tennivalóinkat kell okosan osztályozni. Vannak szükséges és szükségtelen tennivalók. A szükségteleneket könnyű szívvel tegyük félre! Az osztályozást azonban nem alanyi (szubjektív) módon kell elvégezni. Ne emberi szempontok irányítsanak csupán a teendők kiválasztásában. Nem vagyunk mi bölcsek igen sokszor az evilági dolgainkban sem, hát még az Isten dolgaiban! Urunk a példázatok sokaságában mutatta meg, hogy ki választotta meg jól a tennivalóit.

A jerikói úton a rablók által megsebesített és kifosztott ember mellett hárman is elhaladtak. De sem a pap, sem a lévita nem változtatta meg úti célját a sebesült ember érdekében. Csak a samaritánus hajolt le hozzá és teljesítette vele szemben állapotbeli kötelességét. A gazdag ifjú az Úr útmutatása ellenére is csak a maga választotta célt követte. Az örökkévalót alárendelte az ideigvalónak. Ennél fogva a Krisztus követésére már nem jutott az idejéből. Még a lakomára hívásnál is mentségeket keresetek a meghívottak. Az égi jót cserélték fel ezek is a pillanatnyi földi jóért. A betániai család igen közel állt az Úrhoz. A két testvér Jézus jelenlétében kétféleképpen döntött a tennivalók kérdésében. Megváltónk szerint a jó részt Mária választotta. — A kevésbé fontosat el kell hagyni a fontosért. Valamit valamiért! A tennivalók szelektálásával nyerünk időt a jóra!

A rossz döntéseinket, választásainkat rendszerint már jóvá tenni sem lehet. Jaj annak a keresztyénnek, aki csak a maga kárán tud okulni, amikor már késő! Nagy Ferenc

Tiszta étellel áldozzunk az Úrnak!

Zsoltárok 50:7–23

Amikor e zsoltár keletkezett, még pompájában állt a salomoni templom. Áldozatok sokaságát mutatták be rajta Istennek a nép bűneinek kiengeszteléseért. Körülötte azonban mind erőteljesebben hangzott a prófétai szó, hogy Isten inkább a szív tisztaságát, az irgalmat és az alázatos életet kívánja népétől (Mik 6, És 1:10–17).

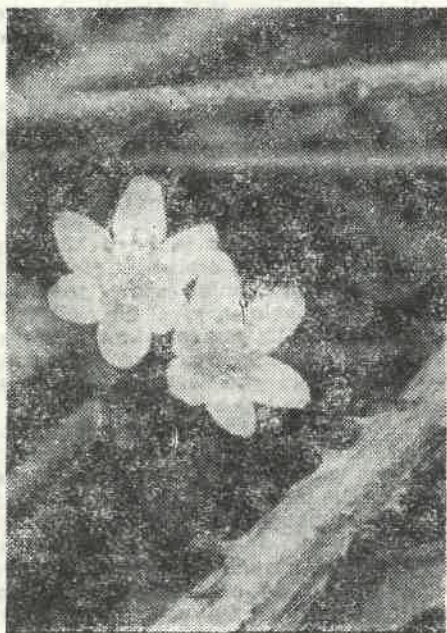
A zsoltáros ugyanezzel a prófétai lélekkel szólaltatja meg Istent a külsőséges áldozatokkal szemben. Nem áldozatokat kíván Isten. Azok ugyanis nem szerezhetnek bemutatónak semmi érdemet, hiszen minden Istené. Inkább háláadást és dicsőítést magasztalást, a fogadások megtartását várja. A nyomorúság idején pedig a könyörgés és Isten erre adott válasza — a szabadítás — az, amely bensőségesen köti össze az embert Teremtőjével. Az igaz istentisztelet már akkor is az volt, amit Jézus fogalmazott meg a samáriai asszonnyal való beszélgetésben:

„De eljön az óra, és az most van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is azt kívánja, hogy ilyenek legyenek az őt imádók” (Jn 4:23–24).

1. „HÁLAVAL ÁLDOZZÁL AZ ISTENNEK!” Ez az áldozat nem is olyan egyszerű dolog, mint ahogy először a földi ember azt látja. Bár az Isten felé forduló ember érzi bűneinek súlyát, s az engesztelésért képes az áldozatra is. De ne feledjük, hogy az ószövetségi ember — mielőtt háláadást mutatott be — előbb a bűneiért kellett áldoznia, azt kellett lerendeznie. Ugyanis ha a szent sátor vagy a jeruzsálemi templom pitvarába belépett az ember, előbb a bűnért való

égő áldozati oltárral találkozott. A templomban éppen ezért ehhez volt legközelebb a „juh-kapu” is. Ha itt lerendezte a bűneit, akkor mehetett tovább a templomba, ahol a háláadozati oltárt találhatta.

Isten igénye ma sem kevesebb népe felé. Akkor fogadja kedvesen hálaimám (háláadozatom), ha előbb bűntartozásomat leróvom: ha Jézus Krisztus goltjai áldozatát hittel elfogadom magamra nézve. Ha Jézus Krisztus vére érdemében, az ő áldozatára hivatkozva, az ő nevében keresem Is-

tent, akkor lesz biztosítva üdvösségem, és akkor fogadja kedvesen a hálaimát. Így érthetem a zsoltár utolsó versét: „aki hálával áldozik, az dicsőít engem”.

2. „ÉS TELJESÍTSD A FELSÉGESEK FOGADÁSÁIDAT!”

Ajánlatos dolog végiggondolni, hogyan is állunk mi ezzel a felszólítással. Gyakori eset, hogy nehéz, szorult helyzetünkben, amikor már minden emberi segítség csődöt mondott körülöttünk, könnyen fogadalmat teszünk: ha az Úr átsegít bajunkon, meghallgatja könyörgésünket, mi mindent megteszünk! Ezt Isten jogosan el is várja tőlünk, esetleg számon kéri, ha arról megelégedtünk. Ha ugyanis fogadásainkat nem teljesítjük, csak bűneinket szaporítjuk. Az Úr olyat sohasem kér tőlünk, amit ő maga is ne gyakorolt volna velünk szemben. Soha nem ígért olyat, amit be ne teljesített volna. És most igényli, hogy mi is teljesítsük ígéreteinket.

3. „ÉS HÍVJ SEGÍTSÉGÜL EN-GEM!” Akkor, és jogosan csakis akkor, ha az előbbieket teljesítettük. Mi ugyanis hajlandók vagyunk a sorrend megfordítására. Ha szükségben vagyunk, erre az ígére apellálva, máris esedezünk segítségért, mert őt könyörülő Istennek ismerjük. Az ő elvárásait majd ezutánra hagyjuk. De ne feledjük: nála más a sorrend. A 14. és 15. vers tartalmát nem lehet felcserélni! Különben is ez vall lelki érettségre. Előbb rendezem a dolgomat, bűneimet, teljesítem fogadásaimat, hogy azután ne kelljen nagy szégyennel mindig csak bocsánatért esedeznem. Legyen életünk e téren is tiszta, hogy háláadásunkat, dicsőítésünket kedvesen fogadhasa!

Dr. Mészáros Kálmán

„Elég néked az én kegyelmem”

Kiskörösön születtem 1932. november 25-én, harmadgenerációs baptista családból. Négy elemi iskolát végeztem Kiskörösön, majd szüleim az akkor még nyolc osztályos kiskunhalasi református Szilárdy Áron Gimnáziumba írtak be. Érettségét 1951-ben tettem, majd felvételt nyertem Budapestre a Baptista Teológiai Szemináriumba. Tanulmányaimat 1951-ben kezdtem meg, és eredményes lelkési vizsgát tettem 1955-ben.

Gimnáziumi tanulmányaim idején döntöttem az Úr Jézus mellett, és Barkóczi Pál Kiskörösön bemeztetett hitem vallomására 1949 pünkösdjén. Ez egyben mélyen befolyásolt arra nézve, hogy lelkemben megéreztem az elhívást a lelkipásztori szolgálatra.

Teológiai tanulmányaimat 1955 júniusában végeztem el. Lelkipásztori szolgálatomat az Érsekcsanádi Körzetben kezdtem. Teljes jogú lelkipásztorrá a felavatással váltam 1956 júniusában. E körzetben hét kis gyülekezetet pásztoroltam és életem, s szolgálatom feledhetetlen emlékei közé tartozik ez az időszak. Ha még egyszer újból kezdeném, újból vállalnám a nagy körzetet és a kis gyülekezeteket. Érsekcsanád nőültem 1957-ben — feleségem: Alvári Irén — és két gyermekünk is itt született: Gábor 1960. és Angéla 1963.

1966 májusától a Békéscsabai Körzet lelkipásztori szolgálatát vállaltam el. 1967–71-ig voltam a Körösvidéki Egyházkerület elnöke. 1969 augusztusában egyházunk egyik delegátusa lehettem Bécsben az Európai Baptista Szövetség kongresszusán, ahol először hallhattam Billy Grahamet, és láthattam ezrek megtérését. Ekkor született a szívemben az az álom, milyen jó is lenne egyszer egy ilyen kongresszus Budapestén, annak is befejező igehirdetője Graham lenne, hogy ezek jelezzék: készek elfogadni Jézus Krisztust. Ez a lehetetlenség tűnő álom teljessé vált, amikor meghívhattuk az Európai Baptista Szövetség kongresszusát 1989 július utolsó hetére, és ezzel összefüggésben Billy Grahamet evangélikázásra július 29-re.

1972 júniusától a Torontóban — Kanada — levő magyar baptista gyülekezet hívott meg lelkipásztorra. A Kanadai Baptista Szövetség ezzel együtt ösztöndíjat adott teológiai tanulmányaim folytatására, a McMaster Universityn. Ezen az egyetemen szereztem meg a Master of Divinity diplomát 1976-ban, majd pedig 1989-ben ez az egyetem tiszteletbeli teológiai doktorává fogadott.

1977 szeptemberétől a rákospalotai gyülekezet lelkipásztori szolgálatát töltöttem be, egészen 1988 szeptemberéig. Egy évvel később elfogadtam a neszemlyi gyülekezet meghívását.

Közben több szolgálatra megválasztottak.

1978–84-ig az Ökumenikus Tanács egyik titkára voltam.

1980–84-ig a Szabadegyházak Tanácsa főtitkára.

1984-ben választottak meg egyházunk elnökének, majd pedig 1988-ban újra választottak.

1988–90-ig a Szabadegyházak Tanácsa elnöke és egyben országgyűlési képviselői tiszteletet töltöttem be.

1990-ben választottak meg a Baptista Világszövetség egyik alelnökének — 1995-ig.

1991-ben az Egyházak Világtanácsa Központi Bizottságának tagjává, 1996-ig.

1991-ben az Ökumenikus Tanács elnökévé — 1994-ig.

Istenről nemcsak nagy feladatokat kaptam, hanem nagy próbatételek is értek, hiszen 1981-ben elvesztettük Angéla leányunkat 17 éves, majd tíz évvel később Gábor fiunkat 31 éves korában. Hogy e nagy próbatételekben nem gyengültünk el, az az ország testvérisége bátorításának és sok imájának eredménye, amiért most is legyen köszönet.

A jövőre nézve vezető ígém: „Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el”. (1Kor 12:9)

Dr. Vicsián János

Célom: A lélekmentés

A Baranya megyei Magyarbólyon születtem 1947. augusztus 29-én. Szüleim földművesek voltak. Négyen vagyunk testvérek. Hála az Úrnak, szüleim hívő emberek. Nagypapám is velünk lakott, így a hétagú családban két generáció baptista hittapasztalatot hatott rám. Már 14 éves koromban magához szeretett az Úr Jézus. Az úgy volt, hogy akkortájt sokat töprengtem az élet értelmén, és minden eszmefuttatásom a halál sötét alagútjába torkollott. Majd egyszer a Bibliában rábukkantam egy fényes kijáratra ebből az alagútból. Jn 11:25–26-ban az Úr Jézus mondja magáról: „En vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” — Elhittem és átéltem. Megtértem hozzá bűneimből, mire ő a Szentlélek által újjászült, és azóta Isten gyermeke vagyok.

Az általános iskola elvégzése után Siklóson, a kesztyűgyárban tanultam kesztyűszabás szakmát. Nagyon szerettem kézilabdázni. A klubcsapatban való sportolás kísértett jelentett zsenge hitemnek. Családunk 1965-ben Szabolcs-Szatmár megyébe, Nagydobosra költözött. Ezzel az Úr engem — szüleim és nagypapám imáit meghallgatva — kiemelt és lelki növekedésem számára egy jobb környezetbe vitt. Tanult szakmámat ott nem folytathattam, így a helyi termelőszövetkezetben dolgoztam. 1967-ben katona lettem. A hadseregben nevelt az Úr Krisztus biznyságtévéjé. Leismerésem után, 1968 tavaszán Jn 21:15–17-tel elhívott a lelkipásztori szolgálatra. Teológiai tanulmányaimat Budapestén a Baptista Teológiai Szemináriumban végeztem 1968–1972 között. Lelkészképesítő diplomát szereztem 1973-ban a debreceni Református Teológiai Akadémián. Lelkipásztorként szolgáltam 1972-től 1976-ig Derecskén. 1973-ban megnősültem. Weisz Ildikót kaptam az Úrtól hitvesnek és munkatársnak. Házasságunkat a jó Isten öt gyermekkel áldotta meg. 1976-tól 14 évig Szegeden voltam, 1990-től pedig a Budapest–Nap utcai gyülekezetben vagyok lelkipásztor. Testvéri megbízatás alapján kerületi vezetőként a Központi, ill. Egyházatanácsban tevékenykedtem. Utóbb feladatot kaptam a teológiai munkában. Célom: a lélekmentés! Nem hiszem, hogy ennél létezik nagyobb öröm!

Révész Árpád

Erősödjön közösségünk

1945. február 8-án születtem Kiskunhalason. Édesapám, Almási Mihály, baptista lelkipásztor volt (Orgovány, Dömsöd, Békéscsaba, Szigetszentmiklós). Apai nagypapám, (Almási Mihály), avatott evangélista volt (Békéscsaba, Békés, Kiskunhalas). Teológiai tanulmányait Vass Ferenc lelkipásztor testvérrel együtt kezdte a szemináriumban. Édesanyám ma az orgoványi gyülekezet szolgáló tagja. Anyai dédapám (Soós Simon) szintén függetlenített evangélistaként szolgált Bácskában és a Dunántúlon a múlt század végétől.

13 éves koromban fogadtam el az Urat és döntöttem követése mellett. Apai nagybátyám, Almási Károly lelkipásztor merített be Orgoványon. 17 évesen hallottam meg Isten szolgálatára hívó szavát. Két évig próbáltam ellenállni, de az Úr erősebbnek bizonyult. Jelentkeztem a Teológiai Szemináriumba, ahol 1969-ben szakvizsgáztam kitűnő eredménnyel, akkor már mint noszvaji lelkipásztor. 1968-ban kötöttem házasságot Nagy Máriával (szül. Miskolcon, 1950. január 5-én), Nagy Vilmosnak, a miskolci baptista gyülekezet presbiterének leányával, akiben hűséges segítő-társra találtam.

A noszvaji körzetben 6 évet szolgáltunk. Ma is nagy élmény találkozni régi gyülekezeteimmel. Átéltük a körzeti szolgálat örömeit és gondjait. Összességében eredményes és boldog 6 esztendő volt ez.

1974-től a szigetszentmiklói baptista gyülekezet lelkipásztora vagyok, immár 18. éve. E szolgálati időből kiesik az a 4 esztendő, amit az Amerikai Egyesült Államokban töltöttünk (1982–86), a Cleveland Ohio-i Hungarian Bethany Baptist Church meghívása alapján.

Előzőleg a Debreceni Református Teológiai Akadémián (1976-ban) szereztem diplomát, majd ugyanitt kaptam teológiai doktori címet (1981-ben — doktori értekezésem témája az úrvacsora volt).

Amerikában 1982-től a KÜRT c. magyar baptista lap főszerkesztője voltam, 1983–86-ig pedig a lap szerkesztője. Megtiszteletet volt számomra, hogy az 1985/86-os tanévben mint Visiting Scholar (vendég kutató) dolgozhattam Louisville, Kentucky-ban, a Déli Baptista Teológiai Szemináriumában. 1982–86-ig voltam tanára és dékánja az Amerikai Magyar Baptista Teológiai Szemináriumnak. Ennek az intézetnek 6 tanára és 33 diákja volt.

Magyarországon 3 könyvem jelent meg, Amerikában újabb 3 könyv és néhány füzet. Amerikában a TOLLE LEGE Magyar Iratmissziós Társaság gondozásában — melynek alapító elnöke voltam — 25 kiadványt jelentettünk meg.

Országos közösségünkben eddig a következő fontosabb szolgálatokat töltöttem be: megbízott országos titkár (1973–75), sajtótitkár (1975–82), előadói megbízott, tanársegéd, majd 1981-től napjainkig kinevezett teológiai tanár, közben a Békéshírnök teológiai lektora, a Teológiai, ill. az Irodalmi és Tanulmányi Bizottság titkára. 1990-től az Alkotmányozó Bizottság elnöke.

Feleségemmel együtt igen hálásak vagyunk az Úrnak azért, hogy egy 8 hónapos ikerpárt 1986-ban befogadhattunk, s így lehet egy majdnem 6 éves kislányunk és kislányunk, Angéla és Csaba. Azért is, hogy ez év január 1-jén megnyithattuk Szigetszentmiklóson a Napsugár Gyermekeházát, melynek segítségével elhagyott újszülöttek juthatnak szeretetteljes hívő örökbefogadó családokba.

Jelöltségemet az Úr kezéből veszem, és ha a közösség bizalma felém fordul, más szolgálataim szüneteltetése árán is igyekeznék foglalkozni mindennel megterhelt azért, hogy a magyar baptista misszió sorai rendeződjenek, hogy közösségünk erősödjék az Úr dicsőségére és népünk javára.

Dr. Almási Mihály

Jelölt a főtitkári szolgálatra

„Nélküle semmit sem tehetek”

1935. szeptember 15-én születtem. Hívő családban nevelkedtem, a missziói jellegű úpești gyülekezet volt lelki otthonom. Ott tértem meg s fogadtam el Megváltómat, s ott merítkeztem be 1949-ben, megpecsételve ezzel a Krisztus-tesztbe merítkezésem, az újjászületésben végbement Szentlélek-kereszttségemet. Tizenhat éves koromtól mind felelősebb gyülekezeti szolgálatokra kaptam megbízást. 1953-ban leérettségiztem, két és fél évig mérnöki tanulmányokat folytattam a Műszaki Egyetemen. Rövid katonaszkodás után 1957–1961-ig a Baptista Teológiai Szeminárium hallgatójaként lelkipásztori oklevelet szereztem. Ezt követően házasságot kötöttem Marosi Máriával. Házasságunkat Isten három fiú- és egy leánygyermekkel áldotta meg.

1961 szeptemberében kététi kisegítő igehirdetői szolgálat után az elvárt együttműködés, megtadása miatt az Állami Egyházügyi Hivatal örökre eltiltott a lelkipásztori szolgálatról. Ez az eset porig alázott, de mindez végül is javamra vált, mert ezáltal tanított meg Atyám, hogy nélküle semmit sem tehetek. (Ezért nem kértem és nem is kérem emberek részéről való megkövetésem, rehabilitációm). Elhívó Uram 1963-ban kaput nyitott, s lelkipásztorrá lehettem az akkor még kevésbé ismert hat állomásos Szegedi Körzetben. Itt tizenhárom és fél évig szolgáltam, majd 1975 óta mindmáig a Pestszentimrei Körzetben. Mindkét helyen szolgálati időm alatt új és modern gyülekezeti ház is épült.

Közegethízi szolgálataimból a fontosabbak: 1967-ben, majd 1991-ben is részt vehettem az Alapokmányok megfogalmazásában. 1969-ben Hetényi Attilával közösen létrehoztuk a mindmáig használt nyolcéves vezérfonal-rendszert. Több éven át a Körös-vidéken egyházkerületi titkár és elnök voltam. Évekig működhettem a régi Központi Tanácsban. 1976-ban kineveztek az Akadémia gyakorlati teológiai tanszékének tanárává. 1961 óta jelennek meg írásaim a Békéshírnökben, amelynek 1977–88-ig főmunkatársa; felelős szerkesztője is lehettem. 1988-ban közösségünk megválasztott országos egyháztitkárává. 1989-ben szívműtéten estem át, amely után Isten — imameghallgatás gyümölcseként — tökéletesen meggyógyított, s így teljes odaadással törekedhettem arra, hogy szolgáljam az Úr dicsőségét és véren megváltott népének ügyét.

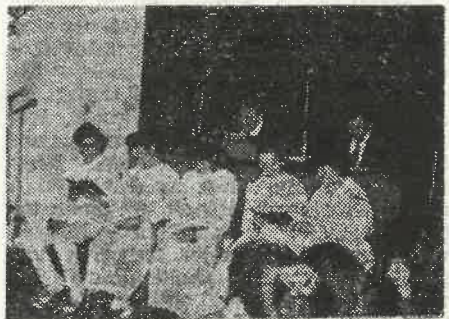
Győri Kornél

Mit tudhatunk róluk?

Sokszor mondják gyülekezetünk tagjai, hogy „nem nagyon tudunk választani, mert nem ismerjük a testvéreket”. S ez bizony alaposan megnehezíti a döntést akár a jelölésnél, akár a választás idején. Hiszen nem úgy tétetik fel a kérdés, hogy szeretjük-e egyik vagy másik testvért, avagy nem; — hanem úgy, hogy vajon melyik lenne alkalmasabb egy feladat elvégzésére? Bizunk benne, hogy Isten Szentlelke fogja vezetni a küldötteket döntésük meghozatalában. De mégis, hogy együtt lássuk a jelölteket, közzéteszük — MINDEN KOMMENTÁR NÉLKÜL — azoknak az önéletrajzát, akiket a múltkor közgyűlés által megválasztott JELÖLŐ BIZOTTSÁGTÓL megkaptunk. Az elnökségre jelöltek — három személy — a csökkenő szavazatok sorrendjében következnek, végül — negyediként — a főtitkári szolgálat jelöltjének önéletrajzát olvashatják testvéreink. Tehát: Elnökségi szolgálatra jelöltek: DR. VICZIÁN JÁNOS, RÉVÉSZ ÁRPÁD, DR. ALMASI MIHÁLY, — míg főtitkári szolgálatra jelölt: GYŐRI KORNÉL. Az Úr vezetését kívánjuk közösségünknek.

Bemerítés Budán

Minden gyülekezet életében ünnepi alkalom, amikor a Krisztus követésére indulók a hullámsírból merülve pecsételik meg hitüket. A budai gyülekezet különösképpen megtapasztalta a menyeyi Atya kegyelmét és irgalmát, hiszen külső-belső próbákkal telített, lelkileg száraz időszakban kaptunk abból az örömből, amelyből a mennyek is kiveszik részüket. 1991. december 15-én öt fehér ruhás állt Isten és az ünneplő gyülekezet elé. Bemerítése előtt mindegyik fehér ruhás elmondta megtérése történetét. Ámulva láttuk meg, hogy Isten mentő kegyelme milyen sokrétű, mennyire különböző élethelyzetekből szabadít meg embereket. Négyen budaiak: Gulyás Boglárka (15 éves) hívó szülők gyermekeként döntött az Úr Jézus mellett. Komoróczy Judit (24 éves) hívó munkatársnője családjának szeretete által tapasztalta meg Jézus Krisztus szabadítását; Martonné Gebry Zsuzsanna (38 éves) szintén egy munkatársa biznyságtételére került közel Istenhez, és hosszas vívódás után átadta szívét az Úr Jézusnak; és Szokolyné Nagy Ágnes (34 éves), aki ifjú koráig járt a gyülekezetbe, de aztán elmaradt, mert engedett a világ csábításának. Most visszatért a világ csábításának. Most visszatért az atyai házhoz, elfogadta Jézus Krisztust Megváltójának. Az ötödik fehér ruhás az angyalföldi gyülekezet küldte: Kovács Virgilit, nagyváradi román fiatallembert, akinek a biznyságtételét Dániel Zalán másodéves teológiai hallgató tolmácsolta számunkra.

Imaházunk zsúfolásig megtelt örvendő testvérekkel, érdeklődő munkatársakkal és rokonokkal e kedves eseményen. Az igehirdetést és a bemerítést Kulcsár Tibor budafoki lelkipásztor végezte. Isten üzenetét a János 1:29–43 versei alapján tolmácsolta. „A hitre jutott ember Jézusban felismeri Krisztust, az Isten Fiát. Elfogadja személyes Megváltójának, mint Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit. Az Úr Jézus tökéletesen ismer minket. Leleplezi valódi énünket, feltárja bűneinket, olvas gondolatainkban. Am Ő azt is tudja, hogy mivé formálhat minket. Ehhez megadja az erőt, Szentlelkének vezetését, áldásainak gazdagságát. Nekünk csak egyet kell tennünk: kövessük Őt!”

Énekkari szolgálatok és biznyságtételek után dr. Szakács Imre, a helyi gyülekezet lelkipásztora Kol 1:17, 18 alapján buzdította az új tagokat a meggyökerezésre, a növekedésre és a gyümölcstermő életre. Majd a két lelkipásztor kézzel-féjjel imádságban kérte Isten áldását és a Szentlélek vezetését öt testvérünk életére.

Mindezt egyedül Istené a dicsőség! Kolozs Nagy János